

[Forsvarsministeren.]

noget sikkert kan naturligvis ikke siges herom.

Når jeg nu er heroppe, vil jeg gerne lige kort nævne et par ting fra det organisatoriske arbejde med forsvarsordningens gennemførelse.

Jeg vil gerne først nævne, at der i efteråret blev truffet bestemmelse om, at luftværnsraketafdelingen, Nikeraketterne, skulle flyttes fra hæren til flyvevåbnet, og det vil nu ske i løbet af kort tid. Der er åbnet personellet adgang til at gå med over, og efter de for mig foreliggende oplysninger har omtrent 90 pct. af personellet ønsket at gå med over.

For lokalforsvarets vedkommende kan jeg nu meddele, at det i det væsentligste er opstillet og i orden under det regionale forsvar, og visse af de nyopstillede enheder vil til efteråret enten blive genindkaldt sammen med felthærenheder eller indkaldt til kortvarig mønstring.

Så vil jeg gerne til allersidst nævne, at efter derom førte forhandlinger er det hensigten at bemyndige søværnet til at gennemføre en ændring af bemanningen af vore forter, idet jeg dog gerne straks skal understrege, at forsvarsforligets forudsætninger om opretholdelse af to bemandede forter stadig vil være opfyldt. Det drejer sig om at flytte beredskabet fra Middelfrundsfortet til Langelandsfortet, hvad man anser for mere hensigtsmæssigt. Uanset denne ændring vil søværnet fortsat være opmærksom på det vigtige spørgsmål om bevogtningen af Københavns havn.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg vil næsten tro, at det er gået mange, som det gik mig, da det ærede medlem hr. Axel Kristensen talte for nogle timer siden. Det kneb med at følge med trods de mange udtalte ønsker om at sige det så klart, som det var muligt. Nu gør det for så vidt ikke så meget, for en del af det, vi hørte før, var noget i retning af det ærede medlems eneste tale om byggeri.

Det ærede medlem anklagede, som han sagde, regeringen og vel i særdeleshed mig, fordi vi ikke havde løst byggeriets problemer, anklagede regeringen, fordi man inden for byggeriet ikke havde et rationelt produktionsapparat, der kunne klare de mange

opgaver, der skulle løses. Det ærede medlem henviste her til industrien, hvor man, som han sagde, havde set den udvikling, at det var den ufaglærte arbejdsmand — jeg foretrækker at sige den tillærte — der producerede for fuld kraft. Her havde man nemlig rationaliseret på samme måde, som man havde set inden for landbruget, og motivet for den gennemførte rationalisering var den dyre arbejdskraft. Man køber ikke maskiner, man rationaliserer ikke, så længe arbejdskraften er så billig. Den dyre arbejdskraft, sagde det ærede medlem, befordrer mekanisering og rationalisering. Samtidig oplyste det ærede medlem, at industriarbejderne tjente 8 kr. i timen, medens byggefagsarbejderne tjente 50 pct. mere; men her havde man undladt at mekanisere og rationalisere.

Ja, nu er det ikke for at give det ærede medlem en ny anledning til at vise sig på fjernsynsskærmen her i aften, men jeg må dog sige, at jeg ikke begriber logikken i det ærede medlems tale, for når arbejdskraften er så dyr inden for byggeriet — og den dyre arbejdskraft var ifølge det ærede medlem årsagen til rationaliseringen inden for andre områder — skulle denne dyre arbejdskraft vel også bevirke rationalisering inden for byggeriet. Jeg begriber heller ikke, at det kan give det ærede medlem anledning til at angribe regeringen, at byggeriets produktionsapparat efter det ærede medlems opfattelse ikke er i orden. Mig bekendt er der ingen udefra, hverken regeringen eller andre, der har medvirket til eller påvirket andre erhverv eller håndværk til at industrialisere. Møbelindustrien f. eks. — et traditionelt håndværk — er jo gennemrationaliseret, gennemindustrialiseret. Det er sikkert sket på erhvervets eget initiativ. Det er erhvervene selv, der har taget opgaven op, og spørgsmålet om arbejdskraft, valg af arbejdskraft, er løst med anerkendelse af arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet og anvende den arbejdskraft, som arbejdsgiveren skønner hensigtsmæssig, hvad de københavnske murere, da det nu særlig er dem, der har været i søgelyset, jo for ikke så lang tid siden har givet udtryk for. Det var en ret, sagde man, arbejdsgiveren havde, når det drejede sig om det industrialiserede byggeri.

I øvrigt må det jo helt have undgået det